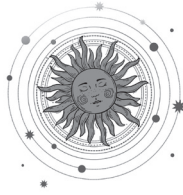

Sarah Lark

Tot aan de sterren

Vertaald door Anne-Marie Vervelde

De Fontein

Kinderwensen

Schotland, 1873 - 1880

Ailis

Thorgale House, voorouderlijk huis van de Hards, zomer 1873

De allereerste keer in haar leven dat Ailis naar de sterren keek, was toen haar kindermeisje de tijd uit het oog was verloren. Larna was een voormalig dienstmeisje van Thorgale House. Ailis' moeder had haar eenvoudig bevorderd zodra haar dochter uit de luiers was. De aanvankelijk aangestelde babyverzorgster werd ontslagen toen de hoop op nog een kind was vervlogen.

Voor Ailis betekende de wisseling dat het strenge dagritme van voedingen, verschoningen, wandelwagenritjes door het park en de korte dagelijkse ontmoeting met haar ouders verleden tijd was. De pas vijftienjarige Larna had dolblij de verzorging van de dreumes op zich genomen en behandelde Ailis als haar lievelingspop. Ze zeulde met haar rond, kietelde haar en deed spelletjes. Ze leerde haar liedjes en toen Ailis wat ouder werd, vertelde ze haar verhaaltjes. Met een zachte borstel haalde ze zorgzaam de klitten uit Ailis' fijne bruine krullen. Ze vergeleek Ailis' bruingroen gespikkelde ogen met mereleitjes en zei steeds hoe schattig ze haar dopneusje vond.

Larna en Ailis waren nu zeventien en vier jaar oud, en nog net zo innig met elkaar als in het begin. Wel was er sinds een paar maanden een jonge tuinman in Larna's leven. Larna en Ailis ontmoetten Aidan in de parkachtige tuin van het landgoed, waar hij houten paardjes sneed voor Ailis en kusjes gaf aan Larna.

Ook deze heldere, warme zomermiddag hadden ze samen in de tuin doorgebracht. Aidan had een paar bloembedden beplant met 'hulp' van Larna en Ailis. Het meisje was enthousiast met een harkje en een gieter in de weer geweest en was doodop toen ze

gezellig met z'n drieën op dekens in het gras ploften. Larna had Ailis' avondeten bij zich. Het meisje at een boterham op en viel op haar deken in slaap.

Larna en Aidan profiteerden van het vrije uurtje en strekten zich uit op een tweede deken.

Ailis was een beetje verbaasd toen ze haar ogen opende en niet in haar kinderkamer maar nog steeds in het park bleek te zijn, waar de blauwe lucht rood kleurde en de zon zich achter een heuvel verstopte. Ze keek gefascineerd naar boven en besepte dat met de zon ook het licht verdween. Het blauw van de lucht werd donkerder en toen zwart – en opeens kwamen er lichtpuntjes tevoorschijn. Alleen of in groepjes verlichtten ze een oneindige weidsheid die zich boven Ailis uitspreidde. In vervoering keek ze toe. Ze was voor het eerst buiten in het donker en had dit schouwspel nog nooit meegemaakt.

'Larna!' schreeuwde ze opgewonden.

Het kinderbeisje lag op de deken naast haar te slapen in de armen van haar vriendje. Bij het horen van Ailis' stem schrok ze wakker en schoot in de paniekstand.

'Aidan, Aidan, in hemelsnaam, we hebben ons verslapen! Ailis had allang in bed moeten liggen – en daarvoor had ik haar nog bij mevrouw moeten brengen... eigenlijk ook al gewassen en in pyjama... We moeten opschieten. Misschien heeft nog niemand het gemerkt!'

Larna sprong op, ruimde de restjes van Ailis' picknick op en nam het meisje op de arm – al kon Ailis natuurlijk makkelijk zelf lopen.

'Ze mogen ons niet samen zien!' Aidan leek te twijfelen of hij zich direct uit de voeten kon maken of eerst Larna moest helpen de spullen in huis te krijgen.

Ailis trok zich niets van de opwindning aan. Gefascineerd bleef ze naar de lichtjes in de lucht kijken, die vele malen boeiender waren dan het haastige opbreken van Larna en Aidan.

'Wat is dat?' Ze wees naar de lucht.

De jonge vrouw keek even omhoog. 'Sterren, liefde. Dat zijn de sterren...'

Voor Ailis waren dit de laatste woorden van haar geliefde kindermeisje. Later herinnerde ze zich van die avond alleen nog dat Aidan en Larna in de armen waren gelopen van een groep bedienden die met lantaarns het park doorzochten.

Alison Hard was in paniek geraakt toen Larna het kind niet was komen brengen. Tegen beter weten in – want waar konden het kindermeisje en de kleuter anders zijn dan in het park of ergens op het landgoed? – had ze een huiszoeking georganiseerd en zelf ook roepend en huilend het huis doorzocht. Toen Larna met Aidan opdook, trok ze haar conclusies en slingerde ze de jonge vrouw wilde verwijten naar het hoofd. Ailis, die geschrokken in huilen uitbarstte, werd zonder verdere plichtplegingen in de armen van een keukenhulp geduwd en uiteindelijk door Alison zelf in bed gestopt. Hevig snikkend had het verwarde meisje om Larna geroepen. Uiteindelijk had ze zichzelf in slaap gehuild.

Larna en Aidan waren nog diezelfde nacht de laan uitgestuurd, zonder diploma en zonder salaris. De leiding over de kinderkamer werd overgenomen door de strenge, niet meer zo jonge gouvernante Peterson. Haar altijd smetteloze uniform met vers gesteven hoofdkapje was niet de ideale uitrusting voor onstuimige spelletjes en picknicks in het park. Vanaf dat moment had Ailis' weer een ijzeren dagritme en gingen de dikke fluwelen erker gordijnen dicht voordat de sterren tevoorschijn kwamen. Ailis begon al te geloven dat ze de lichtjes gedroomd had, totdat ze op een nacht ontdekte hoe vast Peterson sliep. Ze kon uit haar kinderbed klimmen en onder de gordijnen door naar de erker kruipen zonder dat de gouvernante wakker werd. Door de grote ramen had ze een vrij uitzicht op de hemel.

Ailis kon geen genoeg krijgen van het nachtelijke schouwspel van stralende sterren. Niet dat ze ze elke dag zag. Soms was de lucht helemaal donker of kon ze alleen dat grotere licht zien, waarvan ze pas later begreep dat het de maan was. Ze kende de maan wel uit de verhaaltjes die Peterson dagelijks plichtmatig aan haar voorlas, maar dan was hij een rond gezichtje, en dat herkende ze niet. Ook was het hemellichaam meestal niet rond, maar

halfroond of een sikkeltje. Ailis wilde weten waarom dat was. En waar de sterren vandaan kwamen. Daarom was ze bijna blij toen Peterson haar op een dag in de erker betraptte. Natuurlijk kreeg ze gemopper over zich heen, maar ze kon nu wel haar vragen kwijt.

‘Heeft de maan zich verstopt?’ informeerde ze voorzichtig toen Peterson haar terug naar bed bracht.

‘Natuurlijk!’ antwoordde de gouvernante snel. ‘Hij wil geen stoute kinderen zien!’

Ailis zei maar niet wat er op haar hart lag: hoe vaak ze de maan al in volle glorie had bewonderd.

‘En de sterren?’ vroeg ze. ‘Waar komen die vandaan?’

Peterson stopte haar geroutineerd in. ‘Elke ster is de ziel van een net meisje dat God tot zich heeft genomen in de hemel. Daarom moeten kinderen gehoorzamen, een lichtend voorbeeld zijn...’

‘Moeten die kinderen dan eerst doodgaan?’ Ailis had helemaal geen zin om een lichtje aan de hemel te worden.

‘Ga nu maar slapen,’ zei de gouvernante ontwijkend. ‘Als God het wil, is morgen voor ons allemaal een nieuwe dag.’

Ailis zweeg. Ze had een onbevredigd gevoel omdat ze Peterson niet geloofde. Ze had de wetmatigheden al ontdekt in het ritme van dag en nacht, in de verschuivingen van maan en sterren aan de hemel, de opkomst en ondergang van de zon. En die trokken zich beslist niets aan van haar gedrag.

Mevrouw Peterson zag zichzelf graag als het middelpunt van hemel en aarde. Ailis Hard niet.

Haily

Old Lane Manor, herfst 1873

‘Haily wil baby!’

De vierjarige Haily Hard sprak gewoonlijk al in hele zinnen, maar als iets bijzonder belangrijk voor haar was, viel ze terug op babytaal. Anna Coxwold, de moeder van de baby waarom het ging, die in de keuken van de Hards in Old Lane Manor werkte, dacht dat het meisje het opzettelijk deed om de aandacht van haar omgeving te trekken. Met name vrouwe Mairead Hard scheen altijd in de buurt te zijn als haar dochter in kinderachtig gedrag terugviel en was er vaak als de kippen bij om haar tevreden te stellen.

Anna was echter vastbesloten hier korte metten mee te maken.

‘Je kunt naar Emily’tje kijken, juffrouw Haily, en je mag haar zachtjes aanraken, maar ze is en blijft mijn baby,’ legde ze uit aan het schattige blonde meisje, dat haar gezicht vertrok en in tranen uitbarstte. Anna had de kleine Emily, die niet veel ouder leek dan een paar maanden, vandaag voor het eerst meegenomen naar het landhuis. Ze deed het met tegenzin, maar ze had geen oudere kinderen of familieleden die op de kleine konden passen toen ze weer aan het werk ging. Een langer verlof was er niet bij; vrouwe Mairead had vlak na de geboorte van Emily al ongeduldig naar haar gevraagd. Anna was verantwoordelijk voor taarten en toetjes en Haily had om haar lievelingskoekjes gevraagd.

Nu was er op zich geen bezwaar tegen als Emily in de keuken in het bedmandje sliep wanneer haar moeder bezig was met koken en bakken. De sfeer was er harmonieus en het andere personeel vond het niet erg als de baby af en toe hilde. In de

kamers van de bewoners van het landhuis was het toch niet te horen. Iedereen wist dat de kleine Haily met haar kindermeisje in de keuken zou opduiken om te zien wat Anna aan het maken was. Ze deed dit vaak en wist haar altijd wel een paar koekjes of snoepjes af te troggelen. Maar dat Haily haar zinnen op Anna's baby zou zetten, hadden ze niet zien aankomen.

‘Wil je een muffin proeven, Haily?’ vroeg kindermeisje Tamlin om de kleine juffrouw af te leiden. Ze keek Anna verontschuldigend aan. Ze durfde het kind niet tegen te spreken. Vrouwe Mairead verwachtte van het kindermeisje niet dat ze haar dochter zou opvoeden, maar wel dat ze haar zou bezighouden en haar wensen zou vervullen.

‘Haily baby meenemen. Baby slapen in poppenbed.’ Opgewonden boog Haily zich over de mand waarin Emily lag te slapen om te proberen haar te pakken.

‘Baby op arm!’ eiste ze.

‘Mag ze haar niet even vasthouden?’ smeekte het wanhopige kindermeisje. ‘We kunnen er toch voor zorgen dat ze de baby niet laat vallen?’

‘Daar gaat het niet om, Tamlin,’ zei Anna streng. ‘Natuurlijk kan ze Emily even vasthouden, maar ze moet leren dat een kind iets anders is dan een pop. En dat ze niet alles kan krijgen wat ze wil.’

Het kindermeisje was het met haar eens, maar moest ook oppassen dat ze haar baan niet kwijtraakte.

‘Dat ga ik tegen mammi zeggen!’ Haily zag in dat haar gezanik niet werkte en veranderde van strategie. Met het jammerende kindermeisje in haar kielzog begaf ze zich naar de woonvertrekken van haar ouders.

Anna en de andere kokkinnen keken hen hoofdschuddend na.

‘Ik moet nog zien of onze arme Tam steun krijgt,’ merkte Laurie op, een keukenmeisje dat van haar hart geen moordkuil maakte. ‘Ik vrees dat die kleine ook vandaag het woord “nee” niet zal leren!’

Anna zuchtte. Ze had een vervelend voorgevoel. Vrouwe Mairead was dol op haar dochter. Haily was haar jongste en waar-

schijnlijk laatste kind. Met de drie jongens die ze hiervoor had gebarnd, had ze meer dan voldaan aan haar plicht ten opzichte van de Hard-clan. Anders dan veel andere families van Schotse adel volgden de Hards elkaar op volgens de mannelijke lijn. Als de markies van Thorgale geen zoons had, werd hij opgevolgd door een broer, neef of mannelijke nakomeling daarvan. Charles Hard was nu titeldrager, maar hij had slechts een dochter: Ailis, die even oud was als haar nichtje Haily. Vrouwe Alison leek niet meer kinderen te kunnen krijgen en het lag voor de hand dat een van de zoons van vrouwe Mairead en heer William ooit de titel zou erven. Ook Connor, de oudere broer van William en Charles, had al een zoon: de zesjarige George. Dus vrouwe Mairead kon het zich veroorloven om van haar dochter te houden en haar tot op het bot te verwennen. Van heer William hoefde ze geen tegenspraak te verwachten, hem interesseerde de opvoeding van zijn dochter niet.

Het duurde niet lang of de vrouw des huizes kwam de keuken in, zonder Haily en het kindermisje. Blijkbaar wilde ze het probleem zelf oplossen met Anna. Ze bekeek de kleine Emily van dichtbij en toonde zich verrukt over de mooie baby. Toen kwam ze ter zake.

‘Haily was meteen verliefd op haar,’ zei ze. ‘Ze zou haar graag in haar kinderkamer hebben, als een zusje.’

Anna was wel jong, maar niet onzeker. ‘Als een pop,’ zei ze zonder glimlach.

Vrouwe Mairead lachte nerveus. ‘Ach, natuurlijk niet, Anna. Een baby is geen speelgoed. Maar als je het goedvindt dat Emily elke dag wat tijd met Haily doorbrengt, zou dat beide kinderen goeddoen. Tamlin kan oppassen en jou een hoop werk uit handen nemen.’

Daar zat wat in. Anna zou zich ongestoord aan haar bakkers-taken kunnen wijden.

‘Ik geef mijn kind borstvoeding,’ bracht ze er echter tegenin.

De dame glimlachte. In haar kringen was het gebruikelijk een voedster in te huren.

‘Je kunt Emily opzoeken wanneer je wilt,’ zei ze toegeeflijk.

Sceptisch keek Anna haar aan. Met de schortjurk die ze in de keuken aan had kon ze zich niet in de woonvertrekken vertonen. De dienstmeisjes droegen een uniform. Anna zou lelijk uit de toon vallen met haar vlekkerige schort.

‘Of het kindermisje brengt de kleine hier beneden.’ De dame had dezelfde gedachte.

‘Ik zal het met mijn man moeten bespreken,’ zei Anna ontwijkend.

Vrouw Mairad straalde. ‘Doe dat! Ik wilde trouwens zelf ook nog iets met hem bespreken. Zoals je weet is de functie van butler vrijgekomen en we overwegen om die te laten vervullen door een van onze vertrouwde bedienden in plaats van te adverteren.’

‘Ze wil zich het kind toe-eigenen,’ zei Anna die avond. Samen met haar man woonde ze in het gehucht dat bij Old Lane Manor hoorde. Hun huis was niet groot, maar Anna had het gezellig gemaakt. In de open haard brandde een houtvuur en Emily lag vredig te slapen in de mand die Anna zelf had gevlochten.

‘Overdrijf nou niet meteen zo.’ Ben Coxwold, die huisbediende was bij de Hards, borstelde zijn uniform zorgvuldig af voordat hij het in de kast hing voor de volgende dag. ‘Het gaat toch alleen om de uren dat je in het huis aan het werk bent?’ ‘s Avonds neem je haar weer mee naar huis.’

‘Nu nog wel,’ zei Anna. ‘Maar als ze willen dat Emily blijft? En wat als Emily het daar veel leuker vindt dan bij ons, en zelf niet meer terug wil?’

Ben wuifde haar zorgen weg. ‘Tot nu toe lijkt het haar niet uit te maken waar ze overdag slaapt. Huilen doet ze vooral ‘s nachts. Daar heeft Tamlin vast geen zin in en de kleine juffrouw Haily heeft haar slaap ook nodig.’

Zelf kon Anna ook wel wat meer slaap gebruiken. Emily hield haar en Ben halve nachten wakker. En als de levende pop waar Haily zo vurig naar verlangde overdag niet meer zo lief lachte en ging krijsen als iets haar niet aanstond, zou de liefde van Haily snel voorbij zijn.

‘En stel dat ze Emily straks willen ondersteunen,’ ging Ben verder, ‘dan zou dat niet erg zijn, toch? Je weet zelf hoe slecht het onderwijs op de dorpschool is. Van de dominee moeten we het niet hebben als het over lezen en schrijven gaat. Juffrouw Haily krijgt natuurlijk een huisleraar. En samen met een vriendinnetje zal ze het leuker vinden om te leren. Dat zou een kans zijn voor Emily, ook al is ze jonger dan Haily!’

‘Een kans? Om net zo’n verwend kreng te worden als de eigen dochter van de vrouwe?’ hoonde Anna terwijl ze het prachtige donkere haar borstelde dat ze overdag opgestoken onder haar muts verborg. ‘Dan komt er een dag waarop ze ons niet meer ziet staan.’

Ben schudde zijn hoofd. ‘Het is onze taak om dat te voorkomen,’ verklaarde hij.

Met grote tegenzin legde Anna haar dochtertje de volgende ochtend in het met linnen opgemaakte bedje waarin tot dan toe de levensgrote babypop van Haily had gelegen. Ze wilde luiers achterlaten voor het kindermisje, maar Tamlin liet haar de stapels zachte, met het familiewapen geborduurde luiers zien en de babykleertjes van Haily die nog in de kast lagen.

‘Juffrouw Haily wil de baby graag mooi aankleden,’ zei ze verlegen.

Tandenknarsend trok Anna zich terug.

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte

Het lied van de wolken

De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust

De schaduw van de kauri-boom

De dag van de zonnewende

Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen

Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen

De zang van de hoornschelp

De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen

Goede hoop

Een moedig besluit

Ivy-serie

Dochter van twee werelden

Vriendinnen voor het leven

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis

Het familiegeheim

Alle sterren aan de hemel

Eerste druk februari 2025

Dit is het eerste deel in de serie Wereldvrouwen.

Oorspronkelijke titel *Himmelsstürmerinnen 1: Wir greifen nach den Sternen*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG

Copyright © 2024 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagillustratie © Kirstin Osenau, Bastei Lübbe AG, © beeld: Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7481 0

ISBN e-book 978 90 261 7482 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7483 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.